

درس بزرگ جنگ و کرونا؛ سرمایه‌گذاری در IT هزینه نیست، بیمه‌نامه تداوم کسب و کار است

فرزاد رحمانی مدیرعامل چارگون:

با افزایش تنش‌های امنیتی و خبرهای نگران‌کننده در هفته‌های اخیر، بسیاری از کسب و کار و سازمان‌ها در ایران یک‌بار دیگر با این پرسش جدی روبه‌رو شدند: آیا کسب‌وکارشان در نبود زیرساخت‌های فیزیکی یا حضور کارکنان، همچنان می‌تواند به حیات خود ادامه دهد؟

این پرسش البته تازه نیست. چهار سال پیش، پاندمی کرونا ضربه‌ای بی‌سابقه به ساختارهای سنتی کسب‌وکارها زد و سازمان‌ها را وادار کرد به سرعت به سمت دورکاری و ابزارهای دیجیتال بروند. اما با فروکش کردن کرونا، برخی مدیران دوباره در خواب آرام فرو رفتند و پروژه‌های تحول دیجیتال و زیرساخت‌های ارتباطی خود را متوقف یا کند کردند.

رخدادهای اخیر اما یک‌بار دیگر نشان داد که سرمایه‌گذاری در فناوری‌های ابری، شبکه‌های امن، نرم‌افزارهای یکپارچه سازمانی، مالی و منابع انسانی، دیگر یک «آپشن

تجملی» نیست، بلکه حیاتی‌ترین عامل بقا و تداوم نبض کسب و کار در روزهای بحران است.

وقتی بحران می‌آید؛ چه کسی دوام می‌آورد؟

فرزاد رحمانی، مدیرعامل چارگون، در این باره می‌گوید: «روزهایی را پشت سر گذاشتیم که اضطراب و نگرانی همه‌جا سایه افکنده بود و هر لحظه خبرهای تازه‌ای از ناامنی و تهدید می‌رسید. در کنار دل‌نگرانی‌های ما برای سلامت عزیزانمان، این پرسش جدی هم پیش روی‌مان بود که چه سرنوشتی در انتظار زندگی و کار ما خواهد بود. در همین شرایط دشوار بود که دیدیم برخی شرکت‌ها، حتی در اوج تنش و فشار، بدون توقف به مسیر خود ادامه دادند؛ جلساتشان را برگزار کردند، امور منابع انسانی و مالی را پیش بردند و پروژه‌ها را متوقف نکردند. در حالی که متأسفانه شماری دیگر که در ظاهر کارکنانشان را دورکار کرده بودند، حتی نتوانستند یک جلسه داخلی برگزار کنند یا پاسخ‌گوی مشتریان خود باشند. و برخی هم در اوج چنین تنش‌هایی دست‌کم از بخشی از کارکنانشان خواستند تا حضور داشته باشند!»

او تأکید می‌کند که این بحران‌ها در واقع حکم «آزمون‌های استرس» (Stress Test) را برای سازمان‌ها دارند؛ آزمون‌هایی که خیلی زود نشان می‌دهند کدام شرکت‌ها برای فردا آماده‌اند و کدام‌ها با اولین شوک، از حرکت بازمی‌مانند.

زیرساخت دیگر فقط ساختمان و تلفن نیست

رحمانی درباره تغییر مفهوم زیرساخت می‌گوید: «تا چند سال پیش، وقتی می‌گفتیم

زیرساخت، همه یاد ساختمان، خط تلفن، یا حتی ماشین‌آلات تولیدی می‌افتادند. نرم‌افزار و شبکه را اغلب به چشم امکانات فانته‌ری و هزینه می‌دیدند، نه سرمایه. اما امروز واقعیت این است که سازمانی که یک سیستم کلاد (ابری) امن و یکپارچه نداشته باشد، حتی اگر ساختمان‌های متعدد و مدرنی هم داشته باشد، در بحران‌ها فلج خواهد شد.»

او تاکید می‌کند: «سازمانهایی که زیرساختهای ارتباطی و نرم‌افزاری متناسبی نداشته باشد، در چنین شرایطی مثل ارتشی می‌ماند که بدون اسلحه است. بدیهی است که چنین سازمانی کارآمدی ندارد و متوقف می‌شود.»

رحمانی به تجربه‌ای از مشتریانانشان در چارگون اشاره می‌کند: «خیلی از سازمان‌هایی که قبل از این بحران‌ها روی نرم‌افزارهای سازمانی‌شان سرمایه‌گذاری کرده بودند، در همین روزهای تلخ جنگ و نااطمینانی، با خیال راحت و اطمینان خاطر کارکنانشان را دورکار کردند، جلسات‌شان از ابتدای صبح برقرار بود، مراودات با طرف‌های درون سازمان و خارج سازمان انجام شد و حتی فرآیندهای حساس مالی، منابع انسانی و پشتیبانی بدون وقفه ادامه پیدا کرد.»

سرمایه‌گذاری‌هایی که گاهی از بیمه هم مهم‌ترند

برخی از مدیران در این سال‌ها تصور می‌کردند صرف هزینه برای نرم‌افزارهای سازمانی، سامانه‌های منابع انسانی آنلاین یا داشبوردهای مالی دیجیتال، امری غیرضروری و حاشیه‌ای است. او در توضیح بیشتر می‌گوید: «در روز بحران، این سرمایه‌گذاری‌ها دقیقاً مثل بیمه‌نامه عمل کردند. در زمان پاندمی کرونا برخی سازمانها به سرعت شروع کردند به تجهیز خودشان. آنها هرچند کمی دیر، اما توانستند با تاخیر نبض تداوم زندگی

را به سازمان برگردانند. اما در شرایط جنگ اخیر، با توجه به کوتاه بودن زمان، فرصتی برای تجهیز خودشان داشتند. اما روزهای پسا جنگ بهترین فرصت برای تجهیز است. تجهیز با زیرساخت و سیستم‌هایی که امروز دیگر یک ضرورت هستند و نه انتخاب.»

بحران‌ها تلخ‌اند، اما آموزگار خوبی هستند

مدیرعامل چارگون معتقد است هیچ‌کس خواهان جنگ، بلایای طبیعی یا پاندمی نیست، اما تاریخ ثابت کرده این بحران‌ها بزرگ‌ترین محرک تغییرات بنیادی در کسب‌وکار هستند.

مدیرعامل چارگون در توضیح بیشتر و در پایان صحبت‌هایش می‌گوید: «همه ما آرزو داریم دیگر هیچ‌وقت شاهد آن روزهای تلخی نباشیم؛ روزهایی که جان و آرامش مردم به خطر می‌افتد. اما همان قدر که از وقوع دوباره این بحران‌ها گریزانیم، باید بپذیریم که آینده نامعلوم است. تنها راه اطمینان، آماده بودن است. امروز زیرساخت‌های ارتباطی، نرم‌افزاری و فناوری‌های ابری، همان نخی هستند که حیات کسب‌وکارها را به هم متصل می‌کند. مدیرانی که این بینش را دارند، نه فقط از نظر اقتصادی، که در مسئولیت انسانی خود نیز پیشرو خواهند بود؛ چرا که می‌توانند در روزهای سخت، آسودگی و امنیت را برای کارکنان و مشتریان‌شان فراهم کنند.»